

Манговка, която е била най-доверливата комитетска жена на времето. Дава писмото на нея. Тя го занесе въ къщата на М. Икономовъ. Тамъ е билъ и Савата Гявур, също доверено лице. Тѣ тутакси оставятъ всичко, отиватъ при дѣда Серафима, разузнава се всичко и се написва отговора. Самъ М. Мухтаровъ е ходилъ въ лозята и отъ падарница една е правилъ наблюдение и е преброилъ шатритѣ на разположената тогава въ краставо поле турска войска. Оттеглянето на турската войска е почнало преди нова година, когато сж били и най-страшнитѣ золуми, когато е билъ запаленъ града, чаршията и училищата му. Безъ да отиде дома си, М. Мухтаровъ се връща обратно презъ Балкана съ отговора на владиката. Стига въ Елена на 2 януарий 1878 г. дето му е издаденъ следния документъ.

*Почитаеми Г-да Граждане
въ Сливенъ.*

Пратения ви Михалъ Стояновъ, приносител Н/то, са яви тукъ на 2 того съ прошение отъ ваша страна. На часа са зе въ внимание прошението ви и са теглиграфира отъ началника отряда Н. Прев. Генерала Майора Родина за предизвѣстие до Главного Корпуснаго Штаба въ Търново за това, а въ сжщата нощъ и той (Михалъ) са отпрати да занесе прошението ви тамъ*). Прочее като ви явж, че Михалъ е изпълнилъ вѣрно и точно мисията си и че за това заслужвж награжд, здрависвамъ ва сърдечно и съ надѣжда да са видимъ, оставамъ

Преводчикъ 13 Кавелер. Девизия.

1878 г. яноаря 6 годня, г. Елена.

(п.) Г. Г. Бошнаковъ.

Въ Daily News (издаванъ въ Лондонъ) е помѣтена отъ Цариградъ дописка съ дата 26 XII 1887 г., въ която се говори следното за Митр. Серафима: „Миналата седмица Митрополитъ Серафимъ ходи при председателя на военния съветъ да го моли да тури край на това бѣнене на невинни хора. Достопочтенниятъ старецъ падналъ на колѣне предъ Садъкъ-бей и съ сълзи на очи го е молилъ за милостъ и състрадание. Садъкъ-бей обещалъ, че вече нѣма да беси. Тази новина подеиствувала като балсамъ върху отчаяното население. Но, уви, тежко на този, който

*) Това прошение е отговора на владиката.

върва на обещанието на турчина! Още въ сжщия денъ десетъ души българи бѣха обесени върѣдъ града. На 12 декемврий българекитѣ първенци, на брой 24, бѣха арестувани и хвърлени въ затвора.

Ако къмъ цитиранитѣ факти изъ енергичната намѣса на Митропол. Серафима прибавимъ и всички ония неосотбелзани случаи, ежедневнитѣ му грижи и терзания, постоянното му сноване изъ сждилища и конаци, ще можемъ да си представимъ каква голѣма фигура е билъ въ живота на най-тежкитѣ дни на мжки и изпитание на града ни отъ 1873 г. до освобождението, пѣкъ и подире.

До колко Митр. Серафимъ е билъ напредничавъ човѣкъ, ще посочимъ и на едно негово действие следъ освобождението на града.

Презъ 1879 год. се започва постройката на училището до градския часовникъ, сега девическа гимназия. „Царица Елеонора“. И въ този случай Митрополитътъ проявява голѣмъ интересъ. Съ писмо № 60 отъ 24 IV 1879 г. съобщава на „Негово Благородие, Председателя на градский Сливенски Съветъ“, че Негово Превъзходителство Сливенския Губернаторъ Г. Ивановъ се разпорежда вече да ходатайствува предъ Генералъ Губернатора на Източна Румелия Лейтенанта Столипина да разреши и отетжни на българската въ тоя градъ община една сума пари за построяване едно „Реално училище“ и че го е помолилъ да му съобщи и опредѣли мѣсто за това училище. Митрополитътъ му е опредѣлилъ мѣстото „Машатлъка“ съ всичката страна простиращо се надолу. И като говори, че това сж гробища на християни и мѣстото е на църквата Св. Димитъръ и че споредъ нашата църква това мѣсто е „свѣто“, намира интереситѣ на училището не по-малко свѣти и отетжнива мѣстото за реалката. Тукъ Митр. Серафимъ се проявява като човѣкъ напредничавъ, а освенъ това разправя въ писмото, че могатъ да си направятъ въ двора „необходимо нуждната градина за това училище“.

Той взема живо участие въ „Народното събрание“, състояще се отъ видни граждани, въ което е решено отде да се взематъ още 40000 л. за допълване сумата, необходима за училището. Той пръвъ е повдигналъ въпроса за свободнитѣ при Бѣлово 500 релси, излишни на руското управление, които да се дадатъ на Сливенци за постройката на Реалното училище и т. н.

А. Н.

Сливенъ следъ педесетъ години икономически животъ.

Сега, като празнуваме петдесетъ години отъ освобождението на града ни, трѣбва да хвърлимъ погледъ назадъ за да видимъ и икономическия му развой презъ тоя полувѣкъ, да констатираме напредъка или назадъка му, да направимъ една бѣгла равномѣтка.

При липсата на достатъчни и точни данни и статистически цифри и при малкото мѣсто, съ което разполагаме за вестникарска статия тука, не може и дума да става за единъ колко годс

плень стопанско-икономически прегледъ. Това ще бжде по-скоро единъ повърхностенъ погледъ хвърленъ на бърза ржка.

Безспорно е, че освобождението внесе преломъ въ икономическия животъ на цѣлата страна и, следователно, се отрази чувствително и върху нашия градъ. Откъсната отъ Турската империя, нашата страна едновременно загуби единъ обширенъ пазаръ за своитѣ занаятчийски продукти и стана пазаръ за европейекитѣ индустри-